

Verdwaalde ziel

Sterre Carron

VERDWAALDE ZIEL

Een Rani Diaz thriller

WITSAND UITGEVERS

Een boek van Witsand Uitgevers

www.witsand.be

www.sterrecarron.be

Word lid van *Sterre Carrons Rani Diaz thrillers* op Facebook.
Volg Witsand Uitgevers op Facebook.

Noot van de auteur: De meeste plaatsen in dit boek bestaan echt.
Sommige echter zijn fictief, dit om het verhaal beter te maken.
De personages zijn volledig verzonnen.

© Sterre Carron en Witsand Uitgevers, 2021

D/2021/12.051/15 – NUR 330 – ISBN 978 94 9293 494 9

Boekverzorging: Castles & Sand

Auteursfoto: Erik Van Eycken

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij op
papier, in fotokopie, mechanisch, elektronisch of op enige andere
manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

PROLOOG

‘Ik haat je!’

‘Rustig aan, man,’ antwoordde Jason spottend. ‘Wind je niet zo op. Ja, ik heb je vriendjes aan de deur gezet. Logisch, niet? Je had huisarrest, of was je dat vergeten?’

Levi moest zich beheersen om zijn stiefvader niet de tanden uit de bek te slaan. Wat zag zijn moeder toch in die vent? ‘Jij denkt echt dat je het hier voor het zeggen hebt, hé? Zielige uitvreter!’

Jason nam Levi van top tot teen op en grijnsde. ‘Levi, jongen toch...’ Zijn hoongelach was onuitstaanbaar.

Levi hield het niet meer. Jachtig keek hij naar zijn sporttas, die op een stoel stond. Opeens griste hij de ijspriem eruit en richtte hem op zijn stiefvader.

‘Oeps, ga je me neersteken?’ vroeg Jason meesmuilend. Met een stevige klap sloeg hij de ijspriem uit Levi’s hand.

Levi greep Jason bij de keel en drukte hem stevig tegen de muur. Alle spot was uit Jasons ogen verdwenen. In de plaats daarvan waren nu complete verbazing en doodsangst te zien.

Jason klauwde naar Levi’s armen tot die hem loslieten. Hoestend en rochelend hapte hij naar adem.

Levi was witheet van woede. Hij werd bang van zichzelf. Hij moest zich snel uit de voeten maken voor er echt ongelukken gebeurden.

‘Hier kom je *goddamnit* niet mee weg,’ dreigde Jason, nog steeds naar adem snakkend.

Levi stak zijn middelvinger op. ‘Fuck you!’

Hij pakte zijn sporttas, opende de voordeur en trok die met een smak achter zich dicht. Woest sprong hij op zijn fiets en trapte alsof zijn leven ervan afhing. Vijf minuten later was hij bij de schaatsvijver. Terwijl hij op adem kwam, gleed zijn blik naar een bordje wat verderop. ‘*Verboden te schaatsen.*’

‘So what,’ bromde hij, ‘niemand zal me tegenhouden om het ijs op te gaan.’

Levi hield ervan risico's te nemen. Bovendien wilde hij de negatieve energie die door zijn lichaam stroomde kwijt. De haat die hij voor zijn stiefvader voelde groeide met de dag. Sinds die met zijn moeder was getrouwd, leefde Levi samen met zijn broer en zus in de hel.

Snel trok hij zijn schaatsen aan. Met een zijwaartse afzet bouwde hij kracht op. Hij vergrootte zijn snelheid. De scherpe wind koelde zijn verhitte gezicht af. Gretig snoof hij de ijzige lucht op. Langzaam voelde hij de woede van zich afglijden.

Luid gekraak. Een doffe plons. Levi's ademhaling stokte. Als ervaren schaatser wist hij wat hij nu moest doen. Hij draaide zich meteen op zijn rug en zocht verwoed naar een lichte plek in het ijs. Met de sneeuw op het ijsoppervlak was het behoorlijk donker, maar hij moest het wak waar hij doorheen was gezakt vinden. De lichtscherking was onscherp. In de wereld onder het ijs was het overal even donker. Hij probeerde de opkomende paniek te bedwingen. Hoeveel tijd had hij? Eén minuut, hooguit twee? Hij perste zijn lippen krampachtig op elkaar en voelde de druk op zijn longen toenemen. Zijn hartslag bonkte in zijn keel en zijn lichaam snakke zo erg naar zuurstof dat het hem moeite kostte zijn mond dicht te houden. Hij begon te bibberen. Zijn handen werden gevoelloos en zijn spieren trilden. Er restte niet veel tijd meer om hier levend uit te komen.

Kom op, Levi! Zoeken! Niet opgeven!

Helse pijnscheuten schoten door zijn afgepeigerde lichaam.

Waar is die verdomde opening?

Kostbare seconden tikten weg. De nagels van zijn verkrampte vingers krasten over het ijsoppervlak. Zijn gedachten stuiterden alle kanten op. Beelden van hoe ze hem als een waterlijk zouden vinden gleden aan zijn geestesoog voorbij.

Niet aan denken, Levi! Zoeken, verdomme!

Seconden later had hij de opening nog steeds niet gevonden. Hij

kreeg het vreselijk benauwd. De druk in zijn hoofd was groot. Met een ruk schoot hij omhoog. Instinctief gingen zijn armen de lucht in en hapte hij gierend naar adem. Zuurstof schuurde langs zijn keel en vulde zijn pijnlijke longen. Met bevende handen controleerde hij de randen van het wak. Die waren dun en spekglad. Bovendien brokkelden ze af. Zonder hulp zou het hem nooit lukken zijn lichaam naar een veiligere plek op het ijs te slepen. Radeloos zocht hij naar zijn ijspriem. Waar was die gebleven? Hij had hem bij zich gehad voor hij zijn schaatsen aantrok, toch? Zonder priem was het een verloren zaak. Ineens schoot hem te binnen dat hij Jason ermee had bedreigd en dat die de priem uit zijn hand had geslagen. Ten einde raad zocht Levi naar iemands aanwezigheid. De hele omgeving was verlaten.

Klappertandend voelde hij dat zijn lichaam niet langer reageerde op de signalen van zijn hersenen. Hij had geen controle meer over zijn armen en benen. Ze voelden als verlamd. Hij wilde om hulp schreeuwen, maar kreeg geen geluid uit zijn keel. Tot zijn grote opluchting zag hij in een waas iemand bij de rand van de schaatsvijver staan. De persoon schreeuwde dat hij vol moest houden.

Het klonk als een echo. ‘Vooool-houuu-deeeen...’

In een glimp zag Levi dat er een werptouw op het ijs werd gegooid. Het lag een meter bij hem vandaan. Hij probeerde zijn armen opnieuw omhoog te brengen, maar helaas...

Sneller! Sneller! Alsjeblieft...!

Donkere vlekken dansten voor zijn ogen. De figuur probeerde het touw een tweede keer op het ijs te gooien, maar werd slechts een stip. Levi's ogen vielen dicht.

Toen hij ze met een laatste krachtinspanning nog een keer opende, zag hij hoe het individu opstond, het touw naar zich toe trok en het pad af liep. Het water sleurde zijn lichaam naar beneden. Voor hij kopje-onder ging, opende Levi zijn mond. Het water stroomde gulzig zijn longen binnen. Levi spartelde hevig, maar zijn laatste krachten konden hem niet redden. De strijd was gestreden.